

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Siyamnapu't Siyam

Ang mga Huling Araw at ang Paghuhukom ng Diyos: Pagbubunyag ng mga Propetikong Pananaw

Jeff Pippenger
2024-02-29

Ang “huling mga araw” ay kumakatawan sa pagpapahayag, sa kilusan ng unang anghel, ng pagbubukas ng paghuhukom; at sa kilusan ng ikatlong anghel ay ipinapahayag ang pagsasara ng paghuhukom. Sa “huling mga araw” ang bayan ng Diyos ay ibinangon noon, at ibinabangon ngayon, upang ipahayag ang paghuhukom ng Diyos; ngunit upang maging sugo ng paghuhukom ng Diyos, dapat mong maunawaan ang paghuhukom. Isang pangunahing katangian ng Laodiseyong Adbentismo—maging ng uring may pinag-aralan at ng uring walang pinag-aralan—ay ito: hindi nila nalalaman ang paghuhukom ng Diyos. Lahat ng mga propeta ay higit na tuwirang tumutukoy sa huling mga araw kaysa sa mga araw na kanilang kinabuhayan.

Bawat isa sa mga sinaunang propeta ay nagsalita nang hindi gaano para sa kanilang sariling kapanahunan gaya ng para sa atin, kaya't ang kanilang mga propesiya ay may bisa para sa atin. “Ngayon, ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa; at nasusulat ang mga ito para sa ating paalaala, na sa atin dumating ang mga wakas ng sanlibutan.” 1 Corinto 10:11. Mga Piniling Mensahe, aklat 3, 338.

Ang lahat ng mga propeta ay nagsasang-ayon sa isa't isa, kaya't ang kanilang mga propesiya ay pawang nagpapakita ng iisang larawan, at ang larawang iyon ay ukol sa mga huling araw, na siyang mga araw ng paghuhukom.

At ang mga espiritu ng mga propeta ay napasasakop sa mga propeta. Sapagkat ang Diyos ay hindi Diyos ng kaguluhan, kundi ng kapayapaan, gaya sa lahat ng mga iglesya ng mga banal. 1 Corinto 14:32, 33.

Ang Jerusalem sa pangitain ni Ezekiel, na nagsisimula sa ikawalong kabanata, ay ang iglesya ng Diyos, na sa mga huling araw ay ang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw na Laodiceano. Ang ikawalo at ikasiyam na mga kabanata ni Ezekiel ay tumutukoy sa dalawang uri ng mga sumasamba sa pagwawakas ng paghatol sa bahay ng Diyos. Ang isang uri ay kinakatawan ng dalawampu't limang matatandang lalaki na yumuyukod sa araw; ngunit ang mga dumaraing at tumatangis dahil sa mga karumaldumal na ginagawa sa iglesya at sa lupain ay tatanggap ng tatak ng Diyos. Sa ikalabing-isang kabanata, ipinagpapatuloy ng pangitain ni Ezekiel ang paglalarawan ng parusa sa dalawampu't limang lalaking yumuyukod sa araw.

Bukod dito, itinaas ako ng espiritu at dinala ako sa pintuang-silangan ng bahay ng Panginoon, na nakaharap sa silangan; at narito, sa may pasukan ng pintuang-daan ay may dalawampu't limang lalaki; sa kanila ay nakita ko si Jaazaniah na anak ni Azur, at si Pelatiah na anak ni Benaiah, mga pangulo ng bayan. Pagkatapos ay sinabi niya sa akin, Anak ng tao, ang mga ito ang mga lalaking kumakatha ng kasamaan at nagbibigay ng masamang payo sa lunsod na ito:

na nagsasabi, “Hindi pa malapit; magtayo tayo ng mga bahay”; ang lunsod na ito ang kawa, at tayo ang laman. Kaya’t magpropesiya laban sa kanila; magpropesiya, O anak ng tao. At ang Espiritu ng Panginoon ay lumukob sa akin, at sinabi sa akin, Magsalita ka: Ganito ang sabi ng Panginoon: Ganito ang inyong sinabi, O sambahayan ng Israel; sapagkat nalalaman ko ang mga bagay na pumapasok sa inyong isipan, bawat isa sa mga iyon. Pinarami ninyo ang inyong mga napatay sa lunsod na ito, at pinuno ninyo ang mga lansangan nito ng mga napatay. Kaya’t ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Ang inyong mga napatay na inilagay ninyo sa gitna nito, sila ang laman, at ang lunsod na ito ang kawa; ngunit ilalabas ko kayo mula sa gitna nito. Kayo’y natakot sa tabak; at magdadala ako ng tabak laban sa inyo, sabi ng Panginoong Diyos. At ilalabas ko kayo mula sa gitna niyaon, at ibibigay ko kayo sa mga kamay ng mga dayuhan, at isasagawa ko ang mga kahatulan sa inyo. Ezekiel 11:1-9.

Ang Jerusalem ay tinutukoy bilang “kawa,” at ang mga tao sa Jerusalem ang “laman” na niluluto sa kawang iyon, na isang palayok. Ang paghatol sa masasama, na isinasakatuparan ng mga anghel na may mga sandatang nakapupuksa sa kanilang mga kamay, sa panahon ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo (sapagkat sinasabi ni Sister White na ang pagtatatak sa Ezekiel kabanata siyam ay kapareho ng pagtatatak sa Apocalipsis kabanata pito), ay kinapapalooban ng katotohanang ang masasama ay inaalis mula sa Jerusalem. Sa nalalapit na pagdating ng batas ng Linggo, ang espirituwal na Jerusalem ay lilinisin at itataas na gaya ng isang watawat sa ibabaw ng lahat ng mga bundok.

At mangyayari sa mga huling araw, na ang bundok ng bahay ng Panginoon ay maitatag sa taluktok ng mga bundok, at maitataas higit sa mga burol; at dadagsa roon ang lahat ng mga bansa. At maraming bayan ang paroroon at magsasabi, Halikayo, at tayo’y umakyat sa bundok ng Panginoon, sa bahay ng Diyos ni Jacob; at ituturo niya sa atin ang kanyang mga daan, at tayo’y lalakad sa kanyang mga landas: sapagkat mula sa Sion ay lalabas ang kautusan, at ang salita ng Panginoon mula sa Jerusalem. Isaias 2:2, 3.

Ang paglilinis na natutupad para sa Jerusalem sa panahon ng batas sa Linggo ay ang pag-aalis sa mga Adventistang Laodiceano, kung saan tanging ang mga Adventistang Filadelfiano lamang ang nananatili. Sa gayo’y nagwawakas ang ligal na estrukturang korporatibo, sapagkat ang pamahalaan ng Estados Unidos ang may kontrol na entidad sa kaayusang ligal na itinatag noong 1863, at kapag ipinatutupad ng pamahalaan ng Estados Unidos ang pagtalima sa Linggo sa buong lupain, ang estrukturang korporatibo ng Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw ay maaaring ligal na buwagin, o marahil ay ligal na palitan ang pangalan nito upang maging isang uri na gaya ng Iglesia Adventista ng Linggo.

Kapag inalis ng mga anghel na pumupuksa ang mga masama sa Jerusalem mula sa kawa, magwawakas ang Laodiceanong iglesiang Adventista, at ang kilusan ng Filadelfia ay magiging espirituwal na Jerusalem, na itinataas bilang isang watawat. Kinausap ni Mikas ang mga matatanda, na tinatawag ni Isaias na mga mapanlibak, yaong tumatawag sa liwanag na kadiliman at sa kadiliman na liwanag; at, sa pamamagitan ng isang tanong, tinukoy na ang mga matatanda ay dapat sana’y nakababati ng “paghatol.” Dapat sana’y nalalaman nila ang panahon ng kanilang pagdalaw.

At aking sinabi, Dinggin ninyo, isinasamo ko sa inyo, O kayong mga pangulo ng Jacob, at kayong mga prinsipe ng bahay ni Israel; hindi бага sa inyo ang makaalam ng kahatulan? Kayong napopoot sa mabuti, at umiibig sa masama; na hinuhubaran sila ng balat, at inaalis ang kanilang laman mula sa kanilang mga buto; na siya ring kumakain ng laman ng aking bayan, at hinuhubaran sila ng kanilang balat; at binabali nila ang kanilang mga buto, at hinihiwa-hiwa nila ang mga iyon, na para sa palayok, at gaya ng laman sa loob ng kaldero. Micah 3:1-3.

Ninai ng Diyos, at patuloy Niyang ninanais, na ang Kanyang bayan sa mga huling araw ay “umunawa sa paghuhukom,” at ang paghuhukom ay hindi iisang konsepto. Ito ay isang umuwas na kasaysayan, na nagtataglay ng ilang sangkap at mga tiyak na palatandaan. Ito ay isang panahong propetiko na nagsimula noong 1798, at nagpapatuloy hanggang sa wakas ng sanlibong taon. Ito ay kapwa mapagsiyasat at nagpapatupad. Ito ay isinasakatuparan sa bawat taong nabuhay kailanman sa daigdig, at gayundin sa mga anghel na pinalayas mula sa langit. Ang mga kapanahunan ng paghuhukom ay mahalagang pagkaunawa para sa mga tapat ng Diyos sa mga huling araw, sapagkat ang sagot sa tanong ni Micah ay, “oo, ang Israel ay dapat maunawaan ang paghuhukom.”

Tinutukoy ni Jeremias na ang mga matatanda ng Jerusalem sa mga huling araw ay kumakatawan sa kasukdulan ng isang “walang patid na pagtalikod,” na inilalarawan sa apat na salinlahing papatindi nang papatinding paghihimagsik, na sinasagisag ng apat na patindi nang patinding mga kasuklam-suklam na gawa sa kabanata walo ng Ezekiel. Tinutukoy ni Jeremias na ang mga matatanda ay lubos na nasasangkot sa espiritismo, sapagkat sila ay “sumasamba” sa “araw, buwan, at buong hukbo ng langit.” Itinutuon niyang sila ay “mabubuwal, at hindi babangon,” sapagkat “kanilang itinakwil ang salita ng Panginoon.” Sa pamamagitan ng mga katangiang ito, kinikilala ni Jeremias na ang “mga tao ay hindi nakaalam ng kahatulan ng Panginoon.”

Sa panahong yaon, sabi ng Panginoon, ilalabas nila mula sa kanilang mga libingan ang mga buto ng mga hari ng Juda, at ang mga buto ng kaniyang mga prinsipe, at ang mga buto ng mga saserdote, at ang mga buto ng mga propeta, at ang mga buto ng mga naninirahan sa Jerusalem: At ikakalat nila ang mga yaon sa harap ng araw, ng buwan, at ng buong hukbo ng langit, na kanilang inibig, at pinaglingkuran, at sinundan, at hinanap, at sinamba; hindi sila titipunin, ni ililibing; sila’y magiging dumi sa ibabaw ng lupa. At ang kamatayan ay pipiliin kaysa buhay ng lahat ng nalabi sa masamang sambahayang ito, na naiwan sa lahat ng mga pook na pinagtabuyan ko sa kanila, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Bukod dito, sasabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoon; Mabubuwal ba ang tao at hindi babangon? lilihis ba siya at hindi babalik? Bakit kung gayo’y ang bayang ito ng Jerusalem ay nananatili sa walang patid na pagtalikod? mahigpit nilang tinanganan ang kasinungalingan, tumatanggi silang bumalik. Ako’y nakinig at nakarinig, ngunit hindi sila nagsalita nang matuwid: walang sinumang nagsisi sa kaniyang kasamaan, na nagsasabi, Ano ang aking nagawa? bawa’t isa’y bumaling sa kaniyang sariling landas, gaya ng kabayong sumisibad tungo sa pagbabaka. Oo, nalalaman ng tagak sa himpapawid ang kaniyang mga takdang panahon; at ang kalapati at ang garsa at ang langay-langayan ay nakaalam ng panahon ng kanilang pagdating; ngunit hindi nalalaman ng aking bayan ang kahatulan ng Panginoon. Paanong inyong sinasabi, Marunong kami, at nasa amin ang kautusan ng Panginoon? Narito, tunay na sa walang kabuluhan niya ito ginawa; walang kabuluhan ang panulat ng mga eskriba. Ang marurunong ay napapahiya, sila’y

nagulumihanan at nahuli: narito, itinakuwil nila ang salita ng Panginoon; at anong karunungan ang nasa kanila? Jeremias 8:1-9.

Sa ikalimang kabanata, tinutukoy ni Jeremias bilang "mangmang" ang mga hindi nakaaalam ng kahatulan ng Panginoon.

Magsitakbo kayo paroo't parito sa mga lansangan ng Jerusalem, at tingnan ninyo ngayon, at alamin, at saliksikin sa mga malalapad na dako nito, kung makasusumpong kayo ng isang tao, kung mayroon mang naglalapat ng kahatulan, na naghahanap ng katotohanan; at aking patatawarin ito. At bagaman sinasabi nila, Buhay ang Panginoon; walang pagsalang nagsisumpa sila ng kabulaanan. O Panginoon, hindi baga ang iyong mga mata ay nasa katotohanan? Pinalo mo sila, ngunit hindi sila nagdalamhati; nilipol mo sila, ngunit tumanggi silang tumanggap ng pagtutuwid: pinatigas nila ang kanilang mga mukha nang higit kaysa sa bato; tumanggi silang manumbalik. Kaya't sinabi ko, Tunay na ang mga ito'y dukha; sila'y mga mangmang: sapagkat hindi nila nalalaman ang daan ng Panginoon, ni ang kahatulan ng kanilang Diyos. Jeremias 5:1-4.

Sa Laodiceang Adbentismo sa mga huling araw, yaong inilarawan bilang mga mangmang na dalaga sa talinghaga ng sampung dalaga, na kinikilála ni Kapatid na White na kumakatawan sa "karanasan ng bayang Adbentista," ay "hindi nakikilala ang daan ng Panginoon, ni ang hatol ng kanilang Diyos." Sa kasunod na kabanata, tinutukoy ni Jeremias na ang "daan" ng Panginoon ay ang "mga daang sinauna," ngunit tumatanggi ang mga mangmang na Laodiceang Adbentista na lumakad doon, o makinig sa tunog ng trumpeta. Ang "trumpeta" ay isang sagisag ng paghatol, na, siyempre, hindi nalalaman ng mga mangmang na Laodiceang Adbentista.

Ganito ang sabi ng Panginoon, Tumindig kayo sa mga lansangan, at tingnan, at magtanong tungkol sa mga sinaunang landas, kung saan naroon ang mabuting daan, at lumakad kayo roon, at makasusumpong kayo ng kapahingahan para sa inyong mga kaluluwa. Ngunit kanilang sinabi, Hindi kami lalakad doon. Naglagay din ako sa inyo ng mga bantay, na nagsasabing, Makinig kayo sa tunog ng pakakak. Ngunit kanilang sinabi, Hindi kami makikinig. Kaya't dinggin ninyo, kayong mga bansa, at alamin, O kapulungan, kung ano ang nasa gitna nila. Dinggin mo, O lupa: narito, magdadala ako ng kasamaan laban sa bayang ito, yaong bunga ng kanilang mga pag-iisip, sapagkat hindi nila pinakinggan ang aking mga salita, ni ang aking kautusan, kundi ito'y kanilang itinakuwil. Jeremias 6:16-19.

Ang "kasamaan" na ipinapasapit sa "kapulungan" na tumangging "pakinggan ang tunog ng pakakak," at "lumakad" sa "mga dating landas," kung saan matatagpuan ang "kapahingahan" ng huling ulan, ay nagaganap kapag ang "kapulungan" ay "itinatakwil ang Kanyang kautusan" sa pagdating ng nalalapit na Batas ng Linggo.

Ang tatluhang paglalapat ni Elias ay tumutukoy sa gawain ng isang sugo at ng isang kilusan sa panahon ng paghuhukom na nagpapatupad ng hatol, na magsisimula sa nalalapit na batas ng Linggo. Malapit na kaugnay ng tatluhang paglalapat ni Elias ang tatluhang paglalapat ng sugong naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan. Ang tatluhang paglalapat ng sugong naghahanda ng daan ay nagpapakilala ng isang gawain ng isang sugo at ng isang kilusan sa panahon ng paghuhukom ng pagsisiyasat. Ang sugong naghahanda ng daan at si Elias ay malapit na

magkaugnay na mga tatluhang paglalapat, gaya rin ng ugnayan ng tatluhang paglalapat ng Roma sa tatluhang paglalapat ng pagbagsak ng Babilonya, ngunit taglay nila ang mahahalagang pagkakaibang kaugnay sa paghuhukom ng Diyos.

Ang tatlong aplikasyon ni Elias at ang tatlong aplikasyon ng mensaherong naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan ay nauugnay sa dalawang bukod na gawain ng paghuhukom na isinasakatuparan ng Diyos, sa pamamagitan ng Kanyang hinirang na mensahero at ng kilusang umaanib sa kanyang mensahe. Ang dalawang gawaing iyon ay nauugnay sa dalawang bukod na yugto ng paghuhukom, bagaman may pagsasapaw sa pagitan ng mga simbolo.

Ang gawain ng ikatlong at pangwakas na Elias ay may kaugnayan sa pagpapatupad ng hatol sa tatluhang pagsasanib ng makabagong Babilonya, at ang gawain naman ng mensaherong naghahanda ng daan ay may kaugnayan sa pagsusuring paghuhukom at sa paglilinis ng bayan ng Diyos. Ang ikatlong kabanata ng Malakias ay ipinakikilala sa pamamagitan ng huling talata ng ikalawang kabanata.

Pinapagod ninyo ang Panginoon sa pamamagitan ng inyong mga salita. Gayon ma'y sinasabi ninyo, Sa anong bagay ba namin Siya pinapagod? Kapag inyong sinasabi, Ang bawat gumagawa ng kasamaan ay mabuti sa paningin ng Panginoon, at nalulugod Siya sa kanila; o, Nasaan ang Diyos ng kahatulan? Narito, susuguin Ko ang Aking sugo, at ihahanda niya ang daan sa harap Ko: at ang Panginoon na inyong hinahanap ay biglang darating sa Kaniyang templo, ang sugo ng tipan na inyong kinalulugdan; narito, Siya'y darating, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng Kaniyang pagdating? at sino ang makatatayo sa Kaniyang pagpapakita? sapagkat Siya'y tulad sa apoy ng tagapagdalisyay, at parang sabon ng mga tagapaglaba: At Siya'y uupo na parang tagapagdalisyay at tagapaglinis ng pilak: at Kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at lilinisin sila na tulad sa ginto at pilak, upang makapaghandog sila sa Panginoon ng handog sa katuwiran. Kung magkagayo'y magiging kalugod-lugod sa Panginoon ang handog ng Juda at ng Jerusalem, gaya ng sa mga araw noong una, at gaya ng sa mga taong nagdaan. Malakias 2:17-3:4.

Sa mga huling araw, ayon sa patotoo ni Malakias, ang Diyos ay pinapagod ng Laodiseyong Adbentismo na kumakapit sa paghihimagsik ng 1888. Ang paghihimagsik noong 1888 ay sinagisagan ng paghihimagsik nina Korah, Dathan, at Abiram, at ang doktrinal na argumento ng paghihimagsik ni Korah ay kung yaong mga gumagawa ng kasamaan ay nananatiling matuwid pa rin sa paningin ng Panginoon.

Ngayon si Korah, anak ni Izhar, anak ni Kohath, anak ni Levi, at sina Dathan at Abiram, mga anak ni Eliab, at si On, anak ni Peleth, mga anak ni Reuben, ay nagsama ng mga lalaki: At sila'y tumindig sa harap ni Moises, kasama ang ilan sa mga anak ni Israel, dalawang daan at limampung pangulo ng kapulungan, bantog sa kapulungan, mga lalaking kilalang-kilala: At sila'y nagtipon laban kay Moises at laban kay Aaron, at sinabi sa kanila, Sobra na ang inaangkin ninyo sa inyong sarili, yamang ang buong kapulungan ay banal, bawat isa sa kanila, at ang Panginoon ay nasa gitna nila: bakit nga itinataas ninyo ang inyong sarili higit sa kapulungan ng Panginoon? Mga Bilang 16:1-3.

Sa mga huling araw, ang Diyos ay pinapagod ng Laodikeng Adbentismo na kumakapit sa paghihimagsik noong 1957, na siyang payak na manipestasyon ng paghihimagsik noong 1888 na isinaad sa isang opisyal na pahayag. Ang aklat na Questions on Doctrine ay idinambana ang paghihimagsik noong 1888, na siyang pag-uulit ng paghihimagsik nina Korah, Dathan at Abiram, ayon sa patotoo ng anghel na inatasan si Sister White na manatili sa kumperensya noong 1888, upang itala ang pag-uulit ng kasaysayan ng paghihimagsik ni Korah. Dalawang daan at limampung lalaking bantog ay nagtipon kasama nina Korah, Dathan at Abiram, laban kay Moises, kinatawan ng Diyos, sa paghihimagsik.

Ang dalawampu't limang lalaki na yumuyukod sa araw sa kabanata walo ng Ezekiel ay kumakatawan sa ikapu, o ikasampu, ng dalawang daan at limampung lalaking nag-alay ng insenso sa rebelyon nina Korah, Dathan at Abiram, na naging tipo ng mga pinuno ng rebelyon noong 1888, na ang kanilang doktrinal na rebelyon ay isinapormal noong 1957 sa pamamagitan ng paglalathala ng aklat na Questions on Doctrine.

Tinanggihan nina Korah, Dathan at Abiram ang "hatol" na ipinahayag ng Diyos, na nagsaad na sila'y magpalabuy-laboy sa ilang sa loob ng apatnapung taon. Ang Adventismong Laodiceano ay nagsimulang magpalabuy-laboy sa ilang ng Laodicea noong 1863, matapos nilang tanggihan ang Laodiceanong mensahe na iniharap noong 1856, na nagbunga ng hatol na magpalabuy-laboy sa ilang sa loob pa ng maraming taon, dahil sa kakulangan ng kanilang pananampalataya. Sa paghihimagsik noong 1888, ayaw pa rin nilang tanggapin ang Laodiceanong mensahe na dinala ng mga Elder na sina Jones at Waggoner.

Yaong mga naghihimagsik noong 1888 ay hindi lamang itinakwil ang espirituwal na awtoridad nina Elder Jones at Waggoner, kundi pati ang awtoridad ng propetisang si Ellen White at maging ang awtoridad ng Espiritu Santo, sapagkat ipinamalas nila sa gawa ang kaisipang ang buong kongregasyon ay pantay-pantay sa kabanalan.

Noong 1863, sila'y nagbalik upang kumain kasama ang sinungaling na propeta ng Bethel, at sa paggawa nito ay sa wakas tinanggap nila ang pakahulugan ng kaligtasan na kinakatawan ng paghihimagsik ni Korah, at pagkatapos ay opisyal nilang pinagtibay ang maling doktrina sa aklat na Questions on Doctrine. Ang doktrinang iyon ay isang maling depinisyon ng "pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya."

Ang rebelyon noong 1863 ang pasimula ng pagtakwil sa mga hiyas ni Miller na sinasalamain sa dalawang tapyas ni Habakuk. Sa kabanata ikalawa ng Habakuk, ang "pagtatalo" sa talatang isa ay sa wakas ay nagbunga ng dalawang uri ng mga sumasamba, na nahahayag dahil sa kanilang hindi pagkakasundo hinggil sa mensaheng naantala.

Narito, ang kaluluwa niyang palalo ay hindi matuwid sa kaniya; ngunit ang matuwid ay mabubuhay sa pamamagitan ng kaniyang pananampalataya. Habakkuk 2:4.

Ang "pananampalataya" ng "matuwid" sa "pagtatalo" sa ikalawang kabanata ni Habakuk ay nakasalig sa "pangitain" na maliwanag na nasulat sa mga tapyas. Sa paghihimagsik noong 1863, ang unang hakbang upang alisin ang nakasulat sa mga tapyas ay naisakatuparan ng mga wala nang

taglay ang pananampalataya ng “matuwid.” Ang paghihimagsik noong 1863 ay kumatawan sa unang binhi ng paghihimagsik na sa kalaunan ay magluluklok ng isang maling pakahulugan ng doktrina ng pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya noong 1957.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Sa Kanyang dakilang awa ay nagsugo ang Panginoon ng isang napakahalagang pabalita sa Kanyang bayan sa pamamagitan nina Elder Waggoner at Jones. Ang pabalitang ito ay upang ilantad nang higit na maliwanag sa harap ng sanlibutan ang itinaas na Tagapagligtas, ang hain para sa mga kasalanan ng buong sanlibutan. Inilahad nito ang pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya sa Tagapanagot; inanyayahan nito ang mga tao na tanggapin ang katuwiran ni Cristo, na nahahayag sa pagsunod sa lahat ng mga utos ng Diyos. Nawala si Jesus sa paningin ng marami. Kinailangan na maituon ang kanilang mga mata sa Kanyang banal na pagkatao, sa Kanyang mga merito, at sa Kanyang di-nagbabagong pag-ibig para sa pamilyang pantao. Ipinagkaloob sa Kanyang mga kamay ang lahat ng kapangyarihan, upang Siya’y magpamahagi sa mga tao ng saganang mga kaloob, na ipinagkaloob ang walang-katumbas na kaloob ng Kanyang sariling katuwiran sa walang-kayang kasangkapang pantao. Ito ang pabalitang iniutos ng Diyos na ibigay sa sanlibutan. Ito ang pabalita ng ikatlong anghel, na ipahahayag na may malakas na tinig, at sasamahan ng masaganang pagbubuhos ng Kanyang Espiritu. Mga Patotoo para sa mga Ministro, 91.

Ang katotohanan para sa kapanahunang ito, ang mensahe ng ikatlong anghel, ay nararapat na ipahayag na may malakas na tinig, ibig sabihin, na may papalakas na kapangyarihan, habang tayo’y lumalapit sa dakilang pangwakas na pagsubok. *The 1888 Materials*, 1710.

Ang panahon ng pagsubok ay nasa ating harapan na, sapagkat ang malakas na sigaw ng ikatlong anghel ay nagsimula na sa paghahayag ng katuwiran ni Cristo, ang Manunubos na nagpapatawad ng kasalanan. Ito ang pasimula ng liwanag ng anghel na ang kaluwalhatian niya’y pupuno sa buong daigdig. *Selected Messages*, aklat 1, 362.

Ang huling ulan ay ibubuhos sa bayan ng Diyos. Isang makapangyarihang anghel ay bababa mula sa langit, at ang buong daigdig ay liliwanagan ng kanyang kaluwalhatian. *Review and Herald*, Abril 21, 1891.